

HỒI 9

Tiếp Tục Lên Đường

Tám ngày sau đó, hai gã mỗi người luyện theo đồ hình mà mình đã chọn, có lúc quên cả đi ăn ngủ mà chỉ tùy tiện hái quả rừng ăn cho qua bữa.

Khấu Trọng luyện theo bức đồ hình người đang đi, kinh mạch huyết vị dựa vào các điểm đỏ để làm tiêu điểm, mặt này không khác với đồ hình của Từ Tử Lăng là mấy, nhưng phương pháp hành công lại hoàn toàn ngược nhau. Theo đồ hình của Khấu Trọng, mũi tên màu đen biểu thị hành khí bắt đầu từ huyết Thiên Linh trên đỉnh đầu, sau đó dùng các mũi tên bảy màu đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím để biểu thị con đường vận khí, mỗi màu lại như một bộ công pháp hoàn toàn khác nhau, chẳng những lộ trình vận khí dị biệt, mà các huyết vị kinh mạch đi qua cũng chẳng tương đồng. Trong đó có rất nhiều huyết mạch mà Phó Quân Sước chưa từng nhắc đến, hoặc giả có nhắc đến nhưng cũng nói rõ là không hề liên quan tới tâm pháp võ công.

Bức đồ hình mà Từ Tử Lăng đang luyện là bức đồ hình người đang nằm, mũi tên đen lại bắt đầu từ huyết Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân phải, còn điểm cuối cùng của các mũi tên bảy sắc lại là huyết Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân trái, không giống như Khấu Trọng, các mũi tên đều quay về Thiên Linh huyết trên đỉnh đầu, nhưng độ phức tạp của các mũi tên thì cũng chẳng khác nhau là mấy.

Hai gã chẳng mong cầu điều gì, chẳng nào cũng chẳng có việc gì làm, nên cứ theo tâm pháp mà Phó Quân Sước truyền lại, bảo tâm thủ nhất, ý niệm tự nhiên mà hành công theo các bộ vị huyết đạo trong cơ thể, cứ thế mà dần dần tiến vào cảnh giới cao hơn của "Cửu Huyền Đại Pháp". Có lúc hai gã lại luyện công theo đồ hình trong "Trường Sinh Quyết", lúc thì vận khí theo mũi tên màu đỏ, lúc thì theo mũi tên màu lam hoặc vàng... tuy rằng chưa có công hiệu gì đặc biệt, song hai gã cũng chẳng để ý nhiều đến vậy.

Về sau, Khấu Trọng đột nhiên ngộ ra, bắt đầu theo tư thế trong đồ hình, nhắm mắt đi lại khắp nơi trong sơn cốc, còn Từ Tử Lăng thì lại nằm xuống mới có sáng ý luyện công. Hai gã cứ một động một tĩnh, ai làm việc nấy.

Đến đêm hôm thứ chín, đột nhiên trời đổ mưa to, sầm chớp ùng ùng, hai gã không ngủ được, đành thức luyện công cho qua một đêm dài.

Khấu Trọng chậm chậm bước đi trong sơn cốc như thường ngày, còn Từ Tử Lăng lại đến bên bờ suối ngâm mình, chỉ để lộ khuôn mặt lên khỏi mặt nước, mỗi người luyện công theo một đường lối mà bản thân đã chọn.

Không bao lâu sau, hai gã dần dần quên đi bản thân, tiến nhập vào một cảnh giới như ngủ mà không ngủ, như tỉnh mà cũng không tỉnh.

Trong đầu hai gã ẩn ẩn hiện hiện các đồ hình quen thuộc trong “Trường Sinh Quyết”, nhưng cũng chẳng thèm để ý xem là mũi tên màu gì, chỉ theo hướng nào, mà chỉ hư hư ảo ảo, tinh thần cố định trong một cảnh giới chẳng thể hình dung.

Chuyện kỳ diệu bắt đầu xảy ra.

Đầu tiên là hai lòng bàn chân của Từ Tử Lăng bắt đầu nóng lên, tựa hồ như có lửa đốt bên dưới, tiếp đó là khí nóng tràn khắp toàn thân, như muôn ngàn sợi tơ nhỏ li ti tràn ngập khắp kỳ kinh bát mạch, cảm giác này quả thực khó chịu đến cùng cực, Từ Tử Lăng chửi ừ thì tự tận để khỏi phải đau đớn, cũng may là nước suối và nước mưa mát dịu đã làm giảm bớt phần nào nỗi đau của gã.

Từ Tử Lăng cũng là kẻ cơ trí thông minh, biết rằng đây là giờ phút quan trọng, nên gã cố không để ý đến nỗi đau của nhục thể, cũng mặc kệ chân khí đang loạn động trong cơ thể mà tịnh tâm vận công, bảo nguyên thủ nhất.

Cũng may Phó Quân Sước còn chưa kịp nói cho gã biết về tình hình khi khí cơ phát động. Nếu đổi lại là “Cửu Huyền Đại Pháp”, khi gặp phải tình hình xương sống phát nhiệt, khí lưu nghịch chuyển từ Đốc mạch thì phải xung phá Ngọc Chấn quan, thông qua Nê Cửu, sau đó trở lại Nhâm mạch, cứ thế vận hành không ngừng nghỉ, khi nào đủ ba mươi sáu vòng chu thiên là đã đạt thành công pháp cơ bản.

Đối với người luyện võ bình thường, đây đã là cảnh giới mơ ước, bởi từ đây có thể bước lên con đường của một nội gia cao thủ rồi. Còn Từ Tử Lăng lúc này căn bản không biết phải làm sao, bởi đây là chuyện gã chưa từng nghe nói hay gặp qua bao giờ, nếu phải người bình thường, chắc chắn sẽ cho rằng mình sắp tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì bại liệt, nặng thì kinh mạch vỡ nát mà chết.

Thạch Long ngày ấy luyện công theo đồ hình cũng vậy, bởi lão sớm đã có thành kiến, nên khi cảm thấy không thỏa đáng, liền không dám luyện tiếp nữa.

Từ Tử Lăng chẳng biết trời cao đất dày, cứ một mực tâm niệm rằng chỉ cần tâm vô tạp niệm thì ngựa chết cũng có thể chữa thành ngựa sống, vì vậy không ngờ lại đạt được những điều mà đồ hình muốn hướng người luyện tới.

Cảnh ngộ của Khấu Trọng lại hoàn toàn khác biệt, một cỗ chân khí chí âm chí hàn xuyên qua đỉnh đầu, chạy khắp các đại mạch tiểu mạch, làm cho gã chột nữa thì đông cứng người lại, cuối cùng không tự chủ được mà gia tăng tốc độ chạy như điên cuồng để khí huyết được lưu thông, không bị ngưng trệ.

Hai gã cứ chịu đựng như vậy hai canh giờ, đến lúc trời sáng thì Khấu Trọng không trụ nổi nữa, mềm nhũn người ngã lăn ra đất.

Chính vào thời khắc trí mạng này, kinh mạch toàn thân gã như muốn nổ tung, con người mất dần tri giác, chìm vào trạng thái hôn mê sâu.

Từ Tử Lăng lại phát giác cỗ khí nóng như đang thiêu đốt kinh mạch toàn thân mình đột nhiên triệt thoái, nhất thời không kịp phản ứng, cũng mất đi tri giác.

Đến chính Ngọ, mưa cũng ngớt dần, bầu trời trong xanh trở lại, mặt trời lộ ra sau những đám mây, Khấu Trọng tỉnh lại đầu tiên, chỉ cảm thấy thân thể mát rượi, chẳng hề cảm thấy mặt trời nóng bức, tinh thần sáng khoái, thoải mái vô cùng.

Khấu Trọng vẫn còn chưa hiểu rõ là chuyện gì đã xảy ra, nghĩ lại tình hình tối qua mà vẫn chưa hết sợ, hoang mang ngồi dậy.

Thế giới dường như biến đổi hoàn toàn trong mắt gã.

Chỉ thấy cả trời đất như rõ ràng hơn rất nhiều, không chỉ màu sắc phong phú hơn, mà cả những tình tiết lúc bình thường gã không lưu ý, giờ cũng vẫn cảm nhận được, thậm chí đến cả sự biến đổi của tiếng gió cũng không lọt ra khỏi tri giác linh mẫn của gã.

Kỳ quái nhất là vô luận trời hay đất, một tảng đá hay một ngọn cỏ... tất cả điều như hòa nhập vào cùng sống với gã vậy, còn gã lại như biến thành một phần tử trong đó, chứ không phải là những sự vật không liên quan gì tới nhau như trước nữa.

Khấu Trọng vô cùng ngạc nhiên, thậm chí nhủ thì ra sau khi khí cơ phát động, thế giới quan của ta lại biến đổi mới hoàn toàn như vậy. Lúc này, một niềm vui không tên trào dâng trong lồng ngực gã, khiến gã không cầm được mà nhảy dựng lên reo vang.

Chợt gã nghĩ đến Từ Tử Lăng, liền lớn tiếng gọi:

- Tiểu Lăng, ta luyện thành đệ nhất trùng rồi, xem này, thân thể ta giờ nhẹ như bông, có thể nhào lộn được rồi này.

Gã nói đoạn nhào lộn liền hai cái rồi mới chạy như bay đi tìm hảo huynh đệ của mình.

Trên thực tế, cho dù có mời vị đại tông sư võ học kiến văn quảng bác nhất đương đại đến đây, e rằng cũng không biết hai gã rốt cuộc đã luyện thành thứ gì, thậm chí là người trước tác ra "Trường Sinh Quyết", chỉ sợ cũng phải trợn mắt há miệng khi thấy tình hình hiện tại của hai gã.

Bất quá, đích thực là hai gã đã vì vậy mà biến đổi thể chất, nhưng nếu phải động thủ động cước, chỉ cần gặp phải một người bình thường biết chút võ công là đã có thể đánh cho hai gã phải quỳ xuống khóc lóc xin tha rồi. Nhưng cứ tiếp tục thế này, nội công của hai gã sẽ đạt tới cảnh giới nào, chỉ sợ rằng không ai nói ra được.

Từ Tử Lăng nghe Khấu Trọng gọi tên mình vang động cả sơn cốc cũng dần dần tỉnh lại, người vẫn ngâm mình dưới dòng suối, toàn thân ướt nhẹp, nhưng gã lại chẳng hề cảm thấy lạnh giá, chỉ vội vã đứng dậy bò lên bờ.

Từ ngày hôm đó trở đi, hai gã cứ tưởng rằng mình đã luyện thành đệ nhất trùng cảnh giới của "Cửu Huyền Đại Pháp", đồng thời kỷ ức về sự đau đớn của buổi đêm hôm trước cũng in sâu vào trong não, nên tạm thời cũng không dám tiếp tục luyện công. Nhưng tính tình hiếu động hoạt bát không thể nào kềm nén nổi lâu hơn, cứ sáng sớm là hai gã thức dậy ra ngoài cốc săn bắn, cho tới khi mặt trời khuất núi thì mới trở về sơn cốc, vô luận là mệt mỏi thế nào, nhưng chỉ cần thức dậy là hai gã lập tức vác cung vác tên đi săn.

Ngày hôm nay, vừa mới tỉnh dậy, Khấu Trọng đã dẫn Từ Tử Lăng đi tới trước mộ Phó Quân Sước nói:

- Nếu chúng ta tiếp tục thế này mẹ nhất định sẽ không vui, huống hồ mẹ còn mong chúng ta lấy vợ sinh con, kiến công lập nghiệp, trở thành nhân vật bất phàm.

Từ Tử Lăng trầm mặc giây lát, gật đầu nói:

- Ta cũng muốn ra ngoài tìm hiểu một phen, có điều tuy rằng chúng ta luyện công đã có chút ít thành tích, nhưng so với cao thủ chân chính e rằng vẫn còn kém tới một vạn tám ngàn dặm, nếu chỉ làm một tên tiểu tốt chạy cò thì lại không cam tâm, mẹ của chúng ta lợi hại như vậy, chúng ta làm sao để cho người mất mặt được.

Khấu Trọng cười hì hì nói:

- Chuyện này đương nhiên rồi, đúng như mẹ nói, Vũ Văn Hóa Cập đã quyết ý lấy cho bằng được "Trường Sinh Quyết", hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Nói không chừng đã cho người họa hình, truy nã toàn quốc rồi chứ chẳng chơi, vì vậy hai chúng ta tốt nhất vẫn nên tránh mặt thì hơn. Nơi ẩn tránh tốt nhất vẫn là nơi này nhưng có điều nếu cứ tiếp tục sống như vậy, ta chỉ sợ chẳng bao lâu nữa thì chúng ta trở thành dã nhân mất.

Từ Tử Lăng nói:

- Vậy người có kế hoạch gì không?

Khấu Trọng vỗ ngực nói:

- Đầu tiên chúng ta tìm một nơi chôn giấu "Trường Sinh Quyết" đã, sau đó sẽ đi về hướng Nam, gặp phải huyện thành nào thì nghỉ cách ở lại đó, xem xem có thể tìm được công việc gì đó hay không, đợi sau khi tìm hiểu rõ tình thế rồi thì mới tiếp tục tiến hành đại kế đi theo nghĩa quân của chúng ta.

Từ Tử Lăng không biết thế nào nhưng cũng rất muốn ra ngoài một chuyến. Hai gã liên bái tể Phó Quân Sước, chôn giấu "Trường Sinh Quyết" trong sơn cốc rồi lấy y phục mặc vào, gói ghém tiền bạc, rời khỏi tiểu sơn cốc mỹ lệ đã khiến hai gã đau lòng đứt ruột, suốt đời không quên.

Lúc này trời đã vào thu, thời tiết mát mẻ.

Hai gã rốt cục vẫn là thiếu niên, dần dần cũng khôi phục lại sau sự đả kích của cái chết của Phó Quân Sước, bắt đầu cười cười nói nói, đồng thời sau khi sơ ngộ được một chút "Trường Sinh Quyết", lòng tin đối với bản thân cũng tăng lên rất nhiều.

Đi về hướng Nam được bảy ngày, hai gã gặp phải một thôn làng nhỏ, chỉ có hơn mười hộ dân, trong đó còn ánh đèn lại chỉ có hai ba nhà mà thôi, có lẽ tại nơi này chiến loạn liên miên nên đời sống nhân dân thập phần khó khăn, ai ai cũng phải sống tằn tiện.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cảm thấy như vừa từ cõi khác trở lại nhân gian, sải bước chạy như bay về phía thôn trang, chợt có tiếng chó sủa húng hoảng vang lên, tiếp đó là quần khuyển trong ứng, mấy con chó lớn gầm gừ, hầm hè dần dần tiến lại gần hai gã.

Hai gã thâm kinh hãi đề phòng, may sao lúc này có người chạy ra, quát đuổi bầy chó, còn nhiệt tình mời hai gã vào nghỉ qua đêm.

Sáng sớm hôm sau, hai gã để lại tiền phòng, hỏi rõ ràng đường đến trấn huyện lớn nhất ở vùng phụ cận, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Đi thêm hơn chục ngày nữa, hai gã đến được một trấn lớn tên gọi Thúy Sơn ở phía Quận Tân An, phía Tây sông Chiết, ước chừng có khoảng hai ba ngàn hộ. Thúy Sơn Trấn nằm phía đông Phàn Dương Hồ, nơi đây cuộc sống tương đối hưng vượng, nhà ngói cầu đá nhiều vô số kể, là một thị trấn phồn thịnh của vùng Giang Nam, quy mô tuy chỉ bằng một phần tư của Đôn Dương, cũng chẳng có thành cao hào sâu hay cửa thành gì cả, nhưng hai gã vừa nhìn thấy nơi đây đã lập tức nảy ra ý định muốn lưu lại rồi.

Điều hấp dẫn hai gã nhất là phụ nữ trong trấn rất coi trọng việc ăn mặc, vô luận là kiểu dáng cắt may hay chất vải đều biểu hiện ra vẻ đẹp lung linh, yêu kiều của nữ nhi vùng sông nước.

Đặc biệt là giờ đây trong đầu hai gã đã có thêm vài chữ, không còn vẻ du đãng như ngày xưa nữa, tâm tính cũng biến đổi gần hết, ngực cũng ưỡn lên thẳng hơn trước rất nhiều.

Hai gã tìm một khách điểm nhỏ trông có vẻ không sang trọng lắm, thuê một căn phòng nghỉ ngơi, sau đó mới lấy hết can đảm lần mò đến trấn công sở, nếu chẳng may gặp phải tôn dung của mình ở trên bảng treo thưởng thì đành phải lập tức cao bay xa chạy đến một nơi khác vậy.

Các thương điểm trong trấn đa phần là tiền điểm hậu phường, người thì ở trên lầu, tác phường và kho hàng đều nằm gần bên sông, triệt để lợi dụng sự thuận tiện của con đường sông nước để vận chuyển hàng hoá.

Đến trấn công sở, hai gã chỉ thấy trên bảng dán đầy thông cáo trung bình mộ tốt chứ chẳng có bảng văn truy nã nào cả.

Khẩu, Từ lòng như hoa nở, ôm nhau hoan hô, tung tăng dạo khắp nơi trên phố.

Một đám nữ tử trẻ tuổi cười nói vui vẻ đang đi về phía này, nhìn thấy hai gã mỗi người một vẻ, tướng mạo hiển ngang liền đưa mày đánh mắt, khiến cho hai tên tiểu tử sướng như lên tiên.

Từ cha sinh mẹ đẻ đến nay, lần đầu tiên hai gã được người khác, đặc biệt là người khác giới thương thức như vậy, tự nhiên lòng tin cũng tăng thêm rất nhiều.

Trên thực tế, sau một mùa hè ẩn cư trong sơn cốc, bởi vận động nhiều và tham luyện tâm pháp thượng thừa nên hai gã gần như đã thay da đổi cốt, biến thành hai thiếu niên thân hình tráng kiện, hiển lộ thần khí ra ngoài, tạo nên một thứ mị lực thiếu niên khó mà miêu tả được bằng lời.

Chẳng mấy chốc hai gã đã bị phong tục tập quán, tình quê nồng hậu nơi đây chinh phục, thậm chí cho dù lưu lại nơi này, lấy vợ sinh con cũng không phải là chuyện tồi lắm.

Ngày ấy ở Dương Châu hai gã suốt ngày mơ mộng cũng bởi vì bất mãn mới hiện tại, lại thường bị người ta ức hiếp, bây giờ đến nơi thế ngoại đào viên này, dân tình nồng hậu, cảm giác hoàn toàn mới mẻ, thế nên lập tức thay tâm đổi ý, không muốn đầu nhập nghĩa quân làm gì nữa.

Khấu Trọng liếc nhìn thấy một tấm bảng lớn viết "Lưu Xuân Viện", kéo tay Từ Tử Lăng, nháy nhó nói:

- Tiểu Lăng, còn chút nữa là mười sáu tuổi rồi, còn ta cũng sắp mười bảy, người ta mười bốn mười lăm đã lấy vợ nạp thiếp, vậy mà hai người chúng ta đến giờ vẫn còn là thân đồng tử...

Từ Tử Lăng mất kiên nhẫn ngắt lời:

- Ta hiểu ý của ngươi rồi, có ngân lượng rồi, tên tiểu tử ngươi lại ngứa ngáy đúng không? Ta không phản đối bỏ ra một phần làm phí mở mắt, nhưng ít nhất cũng phải đợi chúng ta tìm được việc làm, bố trí thu xếp nơi ăn chốn ở cho ổn thỏa xong đã, lúc ấy mới nghiên cứu việc tầm hoan tác lạc cũng chưa muộn, hơn nữa đây là vốn mà mẹ để lại cho chúng ta, chúng ta có thể xây một căn nhà tương đối, còn có thể kinh doanh một cửa hàng nho nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể tiêu xài hoang phí được.

Khấu Trọng thấy gã cũng không phản đối, cười hì hì nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, giờ chúng ta đi ăn một bữa no đã, sau đó đi thăm dò xem có công việc gì đang thiếu người làm hay không?

Hai gã đi đến trước cửa một tiệm ăn, đang định bước vào thì một hán tử cao lớn trắng kiện eo kẹp gói đồ xông ra như một cơn gió, y ra khỏi tiệm ăn, liền rẽ luôn sang bên phải, cứ thế mà đi. Một lão hán vừa gầy vừa lùn đuổi theo, lớn tiếng gọi tên hán tử kia, nhưng y chẳng thèm quay đầu, cứ tiếp tục lầm lũi bỏ đi. Lão hán vừa lùn vừa gầy kia ngồi phệt xuống đất, dựa vào cửa, miệng không ngớt trù úm chửi rủa.

Hai gã chẳng hiểu gì cả, đang định bước vào trong thì lão hán đã gất lên:

- Hôm nay không mở cửa, từ nay cũng không mở cửa nữa!

Giờ hai gã mới biết đây là ông chủ của tiệm ăn, người ông ta toàn mùi dầu mỡ, hiển nhiên cũng kiêm luôn cả chức hỏa đầu quân.

Khấu Trọng trời sinh đã hiếu kỳ, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao sau này không buôn bán nữa?

Lão hán liếc nhìn hai gã một cái, "hừ" nhẹ rồi nói:

- Tên phá gia chi tử đó bỏ đi rồi, nữ nhân của ta cũng bỏ đi từ tháng trước, ta chỉ có một mình làm sao liệu lý được cả căn tiệm to thế này?

Nói đoạn lại cúi đầu thở dài:

- Nói về tài nghệ trong bếp, nếu lão Trương ta nhận mình là đệ nhị, thử hỏi có ai dám nhận là đệ nhất không? Nào là cơm chiên dầu, cơm thanh phong, cơm ngọc cảnh, có thứ nào mà lão Trương ta không làm được? Chẳng ngờ tên phá gia chi tử kia lại không muốn kế thừa tuyệt kỹ, cả ngày chỉ đòi tham gia nghĩa quân kiến công lập nghiệp, người xem, ngày sau nó mà mang bộ dạng ăn mày trở về đây, ta quyết không nuôi nó nữa! Hừ, ta sẽ bỏ về quê, để nó muốn tìm ta cũng tìm không được.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cùng lúc ngồi xổm xuống. Khấu Trọng nói:

- Vậy thì thật đáng tiếc, căn tiệm lớn như vậy phải đóng cửa thì phí quá, chi bằng hãy nhận chúng tôi vào làm việc cho lão, đồng thời cũng làm đồ đệ luôn, như vậy thì tuyệt kỹ của Trương công sẽ không bị thất truyền. Cùng lắm thì chúng tôi nhận lương ít một chút, mỗi tháng cứ đưa chúng tôi hai trăm tiền là được.

Lão Trương ngạc nhiên đưa mắt quan sát hai gã một hồi lâu rồi tò mò hỏi:

- Hai người là người ở đâu?

Nghe Khấu Trọng huyền thuyên một hồi, lão lại hỏi tiếp:

- Có phải cả hai người là hai mươi quán tiền không?

Mỗi quán mười tiền, hai mươi quán tức là hai trăm tiền, đối với một người thì đây đã là số tiền công vô cùng rẻ mạt rồi, vậy mà ở đây những hai người, lão cũng chỉ trả có hai trăm tiền, quả thật lại càng rẻ mạt hơn, chẳng trách ngay cả con lão cũng chịu không nổi mà bỏ đi.

Khấu Trọng chỉ muốn học nghề nấu ăn của lão, để sau này mở tiệm kinh doanh, có điều gã cũng là tay tính toán lợi hại, không nghĩ ngợi gì nói luôn:

- Vậy phải bao ăn, bao ở!

Lão Trương nheo mắt nhìn hai gã, nói giọng hết sức khó nghe:

- Bao ăn bao ở cũng được, nhưng tất cả công việc quét dọn tạp vụ hai người đều phải làm hết!

Khấu Trọng cười cười nói:

- Xong rồi! Bây giờ chúng tôi đang đói gần chết, bữa cơm này đương nhiên phải tính cho sổ của Trương lão bản rồi!

Hai gã liền dọn đến ở trên căn phòng mà nhi tử của lão Trương bỏ lại, hàng ngày trời chưa sáng đã phải thức dậy làm việc, sau bữa trưa lão Trương đi ngủ một giấc thì hai gã phải đi mua bán vật thực, đến tối dọn cửa hàng, lão Trương đi tắm rửa nghỉ ngơi thì hai gã lại phải rửa bát quét nhà, mệt đến thở không ra hơi, đừng nói đến thanh lâu mở mắt, ngay cả ngủ một giấc hai gã cũng chẳng còn thời gian.

Có điều, quả thực lão Trương có bản lĩnh, danh tiếng như cồn, những thương khách qua đường đều ghé vào đây thưởng thức.

Tiệm ăn này chỉ bán có ba loại cơm, đó là "com chiến dầu", "com Thanh Phong" và "com Ngọc Cảnh", nhưng tài nghệ của lão Trương không chỉ dừng lại ở đó.

Từ khi có Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, lão cũng bắt thời làm thêm những món mà thực khách yêu cầu.

Hai gã có tâm học nghệ, lão Trương lại tuổi già sức yếu nên cũng ngày càng tin nhiệm hai gã, dần dần truyền hết tuyệt kỹ của mình.

Ba tháng sau, hai gã đã tràn đầy lòng tin có thể tự mở động quyền động cước rồi, nhưng mặt khác, cả hai cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi cái nghề nấu nướng này. Đồng thời hai gã cũng sợ sẽ nếu mình bỏ đi, lão Trương sẽ chịu đựng không nổi.

Tối hôm ấy, sau khi đóng cửa, nhân lúc lão Trương đã lên lầu, hai gã liền ngồi xuống thương nghị.

Khấu Trọng nói:

- Chúng ta đã quyết định không gia nhập nghĩa quân hay là làm võ lâm cao thủ gì đó rồi đúng không?

Từ Tử Lăng dựa lưng vào ghế, thở dài nói:

- Bạn đến tối mắt tối mũi, chẳng còn chút thời gian rồi thế này xem ra cũng chẳng hứng thú gì!

Khấu Trọng nói:

- Nếu khổ như vậy, chi bằng chúng ta ở đây thêm ba tháng nữa đến hết năm, mùa xuân tiết trời ấm lại, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này.

Từ Tử Lăng khổ não nói:

- Nhưng ta có chút không nỡ!

Khấu Trọng cười khổ nói:

- Ta cũng có chút không nỡ, nhưng ta nghĩ thế này, đã gọi là nam nhi chí tại bốn phương, chúng ta tại sao không đến phương Nam đầu nhập Tống Gia, cái người Tống Lỗ kia đối với chúng ta cũng không tồi, nếu có thể báii ông ta làm thầy, nói không chừng chúng ta lại có thể đạt thành ước nguyện chứ chẳng chơi.

Nói đoạn nghiêng răng kèn kẹt:

- Nếu luyện thành võ công, ta nhất định sẽ giết chết tên gian tặc Vũ Văn Hóa Cập đó!

Từ Tử Lăng thê lương nói:

- Đêm qua ta nằm mơ thấy mẹ, mẹ mắng ta không có chí khí, không dám báo cừu rửa hận cho mẹ!

Khấu Trọng thở dài, buồn bã nói:

- Quả thật là chúng ta đã quá nhất gan, không đáng là nam tử hán đại trượng phu, đánh không xong thì chết là cùng chứ gì. Những ngày này chúng ta hết sợ luyện công gian khổ thì lại sợ tẩu hỏa nhập ma, không dám tiếp tục vậy thì làm sao xứng đáng với mẹ được, ta quyết định sẽ thay đổi, kể từ ngày mai sẽ tiếp tục luyện công, luyện đến khi nào giết được tên Vũ Văn Hóa Cập đó mới thôi.

Trong mắt Từ Tử Lăng lóe lên một vẻ tinh anh trước giờ chưa từng thấy, nắm chặt tay gã nói:

- Người nói như vậy ta thật là mừng quá, trước đây chúng ta ở Dương Châu chí còn cao hơn cả trời, bây giờ làm sao có thể biến thành loài rùa rút đầu được? Chi bằng ngày mai lập tức lên đường đi!

Khấu Trọng ngạc nhiên nói:

- Tại sao lúc này nhãn thần của ngươi lại đột nhiên sáng rực lên giống như mẹ ngày trước vậy?

Từ Tử Lăng ngần ngừ giây lát rồi trầm ngâm nói:

- Nói thật, tuy ta không có ý luyện công, nhưng mỗi đêm nằm xuống thì trong đầu lại hiện lên đồ hình trong sách, chân khí cứ thế mà tự động chuyển lưu đi khắp cơ thể.

Khấu Trọng hồi hận nói:

- Sớm biết thế này ta cũng cần cù luyện công như người có phải hay không, sau này tuyệt đối không thể lười biếng thế này nữa. Được rồi! Sáng mai chúng ta lập tức lên đường!

Từ Tử Lăng trầm ngâm:

- Vậy ai sẽ lên nói với lão Trương đây?

Khấu Trọng cười khổ:

- Cùng lên đi, lão quỷ keo kiệt này cũng cần phải được giáo huấn một chút!

- o o o -